

ка, попъстрена със жълти точки, се разпериха като криле на пеперуди.

— Всичко става на тоя свят...

Князът прехапа устни и се извърна към момичето. Ирина се усмихваше тихо и загадъчно. Той избра зирдави за подплата на ловдижийския си кожух, помоли Ирина да си вземе лисици — за яката на зимната си дреха, и се сбогува с тървовеца, след като щедро го надари.

Леонардо Марбони ги изпрати до пътната врата и каза:

— Благодаря най-покорно, светлий княже!

В това време Иоан Асен питаше жена си:

— Къде е Петър?

Царицата се замисли. От известно време тя изглеждаше променена. Забравяше да отговори, или дълго мълчеше преди да отговори. Той повтори въпроса си. Пристъпи към люлката на Тамари и погали синеокото момиченце.

Анна се окопити. Възвърна впаметта си думите, които бе чула преди малко, и каза:

— Отиде към Света гора, с децата на Комнен...

Асен сви вежди, поклати глава:

— Те не са вече деца, Анна... Трябва да се внимава с тях...

Царицата го изгледа със широко отворени очи:

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Препоръчвам само да се внимава...

Анна седна пред недовършения си писмо и каза:

— Ирина ми е като дъщеря... Какво щях да правя, ако няхах нея, след като замина Елена?

Гласът ѝ внезапно се сниши, задавен от скрити сълзи.

Царят бързо приближи до нея, поглади косата ѝ, извърна лицето ѝ към себе си. Взя се в червените ѝ подуте клепачи.

— Анна! Кажи. Ти криеш нещо от мене. Какво тежи на сърцето ти?

Кажи?